

1908-02-21

AFSENDER

Anders Pedersen, Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:
Mappe 86 nr. 8a

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

de jeg skulde fortælle noget bibel-
historie, og det blev da om Abraham,
men da jeg var kommen lidt hen,
sai blev med et, deres billeder af
ham, sai blev levende for mig, sa
jeg kunde ikke andet end fortælle
dem, og det syntes de godt om dem.

Herken er ned at blive for lille
og de laver til at for sigget en
mig. Det blev dog ikke for i sommer
1409. For proserne gør jo altid et
høst vord. Men det sa skulde
blive til virkelighed at de malde
en allestædt der til, (jeg kan huske
vi talte der om i 95) tænkte jeg på,
mens Skrumoags sad og fortælle om
hvordan krigen skulde være. Magdel-
-Nielsen hvidt nok han der skal give
begning, Nyrup - som ikke selv har
tid - har sagt god for ham.

Det er godt at vi det friskul
der er i menighedslivet der ned,
jeg synes de gør os til skamme.
"Hvad der hemmer, det fremmer"
sai dog sa ofte.

Nu må jeg vist ikke skrive mere,
Anders skal også ha' plads. Nu tror
jeg nok jeg har husket pænt at skrive
"de" - som de skrev til mig, men jeg tror
nok at vi skal se på dagene der sidst i år
har og at det faldt mig naturligt at vi i aar
signer

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 8

Lille Væum 19 februar 08.

Kære Jakob Kongård! Vi tænker så
ofte ned til Javø fordi der er der. Ellers
tror jeg aldrig mine tanker vilde tage den
retning, jeg synes det er et så fremmed
og fjænt land og folkeford - mennesker
er der jo dog - men jeg kender dem så lidt.
Jeg har læst alt det jeg kunde få fat
på i lande og folk, og vi har sat et stort
kort op, og det granskede vi meget flittigt
i julen. Men det hjalp kun lidt til at få det
hele nærmere. Sol og sommer og gode danske
mennesker, ja slagtninge, her dages der nok
sa de har det jo nok godt, hvis de da
selvs er rask. Vi har at sege tale for
det lille hæfte om Viborg billederne, og for
brevkortet fra Læst Kanalen, som vi fik
i julen, og vi gør det gerne, for vi blev så
glad ved begge dele. Men jeg kan dog
slet ikke forstå at I ikke kunde se Lina
for skibet.

Ja, men sidde jeg her og vil skrive, men
harde mere lyst til at gå hen til
Agnete og høre lidt af hvad de har
fortalt de med fru, men det lader
sig jo ikke gøre, og det kan jo være
at de også nok vil høre lidt
fra dette stykke Lammek.

I denne sidste uge har vi oplevet det
på nært hold at "mens graven kaste
buggen øjeblikke," to mens vore tanker
var optagne af Schrøders død og
forstående jordfærd, blev et lille
børnebarn født, og hos Bojesens
på Dortheasminde, hvor jeg kendes
over. Det gik godt og vel, og Anders og
jeg fulgte til Askov hvor en stor mængde
var samlede udenfor Schrøders vinduer.

Det var aftenen før jordfærdens 142.
Underligt var det at se ind mod de
nye vinduer i den gamle bygning.
Billedet på billedet tegnedes sig
for os af det liv der her var
levet i de mange år, og som
vi her væsentlige knyttet til.

Vi sang: Som dug på slagne eng.
og da kirken brød ud. Kirkeklodde.

Alle de mange børn og børnebørn fulgte,
og så den store skole, som suppe kunde
brannes i kirken. Det var en stille og
kørlig aften, og fælles lygte om kirken.

Søndag for havde Schrøder talt på skole
om Morten Luthers. Timen var flydt til 1/2 1.
uden at Helweg mærkede det, da klokken var
12 - da gik vi i den næste gang "enligt han
være. Samme aften sank han sammen
i sin stol og talte ikke mere. Men
de søgte at møde ham bevidst ned,
når de sang de salmer han havde kørt
for ham. Nu ligger han der oppe
med siden af Charlotte og deres lille fald,
og over graven er der en blomstefyldt
som det var sommertid.

Men vi synes det er blevet langt i
Askov. —

Juleaften fik vi besøg fra Peter og
Agnete. Den sidste fortalte os om
sin Berliner-rejse. Det var morsomt
han kom med det til. Hvor er han dog
en dejlig dreng, og hvor her har haft
godt af at have været ude blandt
vogne, jævne mennesker, og langt væk
for ham kom til malingen. —
For noget siden var jeg med i
Rødning i Sønderjylland, og der var

Ja, Anders har så mangen steds ørinde
for tiden, så hans skriven bli' ikke til
meget. Og vor hilsen skulde da helst
nå Dem lidt snart, for De igen
letter anker. Sterene og de andre småpagle
har længe haft travlt med at lase til som-
mer. Og som Lærerne kan synges i år, jeg synes
det er mere dejligt end før, - men det er vel nok
noug det med ørene bli' mere lyd for for alt
hvad der vorder om liv. —

Bare De nu må ha' det godt der nede!
- min bog siger at man aldrig kan få et
drag rigtig frisk kold luft. Det synes
jeg må være forfærdeligt. Men De holder
jo vist meget af varme. Og id som-
men må blive varm herhjemme. det vist
er nok alle. Lev vel, kære Jakobine! —
- det skal blive dejligt at høre om
et godt møde i Genova!

Alexis Viborg - engel har nu fået
sin plads her ved vinduet i Arne stuen,
- og han taler ofte til os i de stille
stunder. Kærlig hilsen og tak!

Augusta

21/2 08.

God dag i det fjorne!

Skrædder var vor bedste ven mellem
mund og hofter? Hverken for hans
meninger eller handlinger udkeltes,
de kunde lidt vore vanskellige
for os at få til at stemme
med vor indre følelsesbank.

Det var allet ikke for, hvad han
gjorde, men for hvad han var,
et Guds barn, der tror, og så fordi
han i sine beste timer kunde
høre en broderdral, der kaldte i
Gjærdhojns mule, som få —
at vi var så glade ved ham,
som børn af samme fader.

Vi er glade ved at bo i
Froenslandet: Kristnefolket her
latter ved at sænkes søndens
end her oppe, hvor så mange
stikker fra sig selv med vilkårlig.
Harde vi ikke selvsag:

Arkiv, gik vi sikkert over den
Ruinatige grønde efter podal.

Vor danske stedsvoeren er i
mange måder isamagelig, det
prøistake kan vi se, hvad er.

I disse dage laver høje fodlig
mellem partierne - bare vi
haade engudejere volgere, kunde
vi spare mange ankeidsmand.

Vi må ha' konerne med,
ellers får vi ingen dansk
samfundsskoldning.

Måtte vi vore årvæge!

Kom snart hjem!

Anders Pedersen.